

Kreta cirklo

cercle de quix

Un sinistre flautista recorre Europa

Sinistra flutisto trasiras Eŭropon

círculo de tiza

EDITORIAL ... 3

Un flautista neofeixista recorre Europa ... 6

Coneixement lliure ... 10

La lucha contra la precarización ... 14

Manifestació central de la classe obrera i la joventut a l'Elisi! ... 17

¡Fuera manos imperialistas de Venezuela! ... 22

8 de Març: Pas a les dones treballadores! ... 25

Decreto sobre la protecció de la salut de las mujeres ... 28

NO. 3 HIVERN 2019

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'organ d'expressió de

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

El govern de Pedro Sánchez (PSOE) va nèixer en mig de la major crisi política des del final de la Dictadura. El PP – el gran partit de la burgesia espanyola des de feia 40 anys- semblava a punt d'ensorrar-se, deixant el país saquejat per la corrupció. La crisi del sistema parlamentari, que en 2016 tingué l'Estat deu mesos sense govern, continuava i s'agreujava. El PSOE tampoc no es recuperava de la crisi del 2016, quan els «barons territorials» forçaren la dimissió de Pedro Sánchez, per

tenir les mans lliures per donar suport a Rajoy. El conflicte de Catalunya, convertit per la política del PP en una massiva ona de ràbia contra la pròpia monarquia, s'empantanava en mig d'una repressió inusitada i de la crisi interna de la pròpia burgesia catalana. La judicatura es mostrava com un instrument directe del govern i de la banca. La monarquia i els monarques estaven més desprestigiats que mai.

Deu mesos després, tot continua igual o pitjor. **El govern de Pedro Sánchez passarà a la història per no haver servit per a res més que per donar temps a la monarquia i al PP per recuperar-se.** Inútilment, per cert. Així, mentre el govern es deixava ridiculitzar per la família de Franco en la batallada del Valle de los Caídos, ni ha alçat les catifes de l'Administració per netejar la corrupció, ni ha depurat de franquistes confessos les files de l'exèrcit, els cossos repressius o la judicatura. Tampoc no ha reduït la repressió contra Catalunya, ni ha derogat les lleis més reaccionàries del PP, ni ha pres cap mesura de pes per alleujar els greus problemes que la classe obrera pateix dia a dia per sobreviure. Les reformes laborals, la llei Mordassa i la reforma del Codi Penal del PP, la llei d'Estrangeria, es mantenen. Els privilegis dels bancs i de l'església catòlica han sigut religiosament respectats. S'ha deixat desenvolupar la bombolla de preus de l'habitatge i la multiplicació dels desnonaments de les famílies obreres, sense més mesures que un decret d'última hora per recuperar la llei del 2013. S'ha mantingut idèntica tota la política

exterior de l'estat espanyol com a lleial aliat dels EEUU, com a membre de la UE i com a potència imperialista de segon grau (Veneçuela!). La llista del que no s'ha fet és interminable, perquè l'objectiu del PSOE no era governar per als treballadors, sinó entretenir-los mentre li gestionava la crisi a la burgesia. Res de nou.

Totes les potes de suport del statu quo que diuen parlar des de la classe obrera o des de la «ciutadania de baix» (en paraules de la modernor petit-burgesa podemita) s'han contaminat inevitablement de la crisi del sistema de dominació política:

- Les direccions de CCOO i UGT, que porten dècades signant acords de pau social amb el

govern de torn, contempen com els seus sindicats perden afiliació de manera continuada, cada vegada més separats de la classe, sense vida interior i amb greus problemes econòmics, malgrat les grans quantitats de diners que absorbeixen de l'Estat (encara que no tant com les patronals).

- El PSOE te l'actual direcció en la corda fluixa permanent, de la que tiren «barons» i ex-líders (González-Guerra) amb posicions impossibles de diferenciar de les del PP, sobre tot en quant a nacionalisme espanyolista i a defensa dels interessos imperials de les grans corporacions.
- Podemos, en cinc anys d'existència, ha passat de l'assemblearisme i les paraules radicals dels primers mesos al cabdillisme extrem i a postular-se permanentment com a soci del PSOE. Un pas tant ràpid cap a la socialdemocràcia col·laboracionista, sense cap diferenciació política de la zombi IU, no podia

menys que esquarterar eixe partit, fins al punt en què vegem diàriament a càrrecs podemites formant candidatures no aprovades per la direcció. En el conflicte Errejón-Iglesias-IU, que sembla un culebrón per capítols, les diferències explícites i de pes són exclusivament pels llocs en les llistes electorals. I, mentre tant, l'expectativa de vots es redueix des del 21% del 2016 al 14% d'ara.

- Cal assenyalar la gairebé desaparició de l'escenari polític de la CUP, reduïda a comparsa del PdeCAT i ER durant el «procés» i incapaç de traure balanç de l'engany i el fiasco.

La classe obrera no ha estat absent de la lluita de classes durant tots aquests anys. Una vegada passats els pitjors moments de la crisi econòmica es va fer evident que els empresaris es recuperaven però no així les condicions de vida i de treball dels treballadors i treballadores. Ans al contrari, la precarietat laboral s'ha multiplicat arran la darrera reforma laboral i els salaris han perdut capacitat adquisitiva de manera continuada. Cada any, l'aplicació del pensionàs amenaça amb ampliar la pobresa dels jubilats actuals i futurs. L'habitatge digne ha passat a ser un problema central en les grans ciutats. La sanitat i l'ensenyament públics no es recuperen de les retallades dels anys més foscos. La formació universitària dels joves de famílies obreres és un pes econòmic inassumible. La persecució i sobreexplotació de les persones migrants continua.

*la precarietat laboral s'ha multiplicat
arran la darrera reforma laboral i els
salaris han perdut capacitat
adquisitiva*

Són molts els fronts i en cadascú d'ells es van desenvolupant, amb no poques dificultats, lluites parcials que arriben a tenir gran impacte estatal. És el

cas de les netejadores d'hotel (kellys), de les ocupacions de terres dels jornaleros andalusos, del moviment de pensionistes o de les dones treballadores, del moviment contra els desnonaments, de les mareas en defensa de la sanitat pública, i de nombroses vagues obreres. Amb una característica gairebé general: ni els sindicats obrers majoritaris ni els partits que es reclamen de la classe obrera o «d'esquerres» han estat ni a l'origen ni al centre de l'organització de les lluites. És clar, acaben pujant-se al carro i assegurant-se de què res pren un camí perillós per al poder del capital.

En tot cas, el que tot açò reflexa és una certa pèrdua de control dels vells aparells sobre la lluita de la classe i una creixent desafecció de la classe respecte a ells. Però com no hi ha una alternativa política capaç d'illusionar amb una perspectiva de canvi real i definitiu, no es desenvolupa ni l'organització ni la consciència de classe. Pel contrari, la desorientació generalitzada es presta a ser brou de cultiu per a tot tipus d'ideologies que s'estenen com una «moda» entre la joventut, com va ocórrer al seu moment amb els «indignats del 15M», i ara amb «l'independentisme d'esquerres» a Catalunya, el feminisme burgès punitivista o, com a exemple de les darreres setmanes, l'ecologisme de «Fridays for Future».

Les eleccions andaluses de desembre de 2018 donaren la primera campanada d'alarma. Al feu històric del PSOE, VOX va traure gairebé 400.000 vots, l'11%, i s'ha convertit en la clau per a un govern de majoria de dretes. VOX nasqué del PP i s'alimenta diàriament de nous quadres d'eixe partit i de Ciudadanos. Es presenta amb la vella ideologia del nacional-catolicisme de la dictadura de Franco, ultraliberal en qüestions econòmiques (a la manera d'Aznar), misogin i heteropatriarcal, defensor de la «mano dura» contra els

migrants. És partidari de la «il·legalització de tota mena d'organitzacions que posen en qüestió la unitat d'Espanya» i ha sigut acceptat com acusació particular al juí que es desenvolupa al Tribunal Suprem contra els líders catalans.

*Vox es presenta amb la vella ideologia
del nacional-catolicisme de la
dictadura de Franco*

La qüestió és que fa poc més de tres anys, en les eleccions generals a les Corts del 20 de desembre de 2015, les candidatures de VOX només obtingueren 57.753 vots, el 0,23%, en tot l'Estat Espanyol. Ara, per al 28 d'abril, les enquestes més variades prediuen un percentatge semblant o superior al d'Andalusia, entre l'11 i el 12%, amb probabilitat de majoria absoluta de dretes. Què ha passat?

Ha passat que tot està empantanat. Davant la crisi de dominació burgesa no hi ha una alternativa obrera. I, en el camp burgés, ni el PP s'afona del tot ni Ciudadanos, creat per l'IBEX per a substituir-lo, pren el vol que s'esperava. Ha passat que la repressió no ha tancat en

absolut la qüestió de l'autodeterminació de Catalunya; que continuen les grans mobilitzacions de masses arrossegades per eixe objectiu; que eixa situació és un qüestionament permanent de la monarquia borbònica. La burgesia necessita acabar amb aquesta llarga crisi política i social. La petita burgesia, pauperitzada o en perill de ser-ho, vol ordre, seguretat i un culpable plausible (p.e. migrants, catalans, sindicalistes, rojos, feministes). Inclús alguns sectors obrers són arrossegats per eixes consignes. VOX, l'extrema dreta, la veu de la catòlica i franquista «España Una, Grande y Libre», l'hereva de «muera la inteligencia y viva la muerte» es presenta com la resposta a les seues necessitats.

Com s'explica al següent article, el creixement electoral de l'extrema dreta és un fenomen que està donant-se per tota Europa i arreu el món. Té el seu origen en les crisis internes de cada país, però es nodreix i multiplica amb l'agreujament dels conflictes entre els països imperialistes (EEUU-Xina-Rusia-Estats de la UE). Aquests conflictes reforcen totes les tendències nacionalistes interiors i les ideologies que es proposen «unificar la pàtria» i acabar amb la lluita de classes - i les divisions a l'interior de la burgesia - utilitzant la bota de ferro del feixisme.

el creixement electoral de l'extrema dreta és un fenomen que està donant-se per tota Europa i arreu el món

En aquest context on s'ha degradat la llarga hegemonia econòmica dels EEUU, i amb signes d'acostament d'una nova recessió, el gran capital força les situacions per a conservar les taxes de benefici, tant en els propis països com en els de la «seua zona d'influència». Això encamina els imperialismes a un «tots contra tots» que es tradueix en lluites proteccionistes, en la pressió exacerbada contra la classe obrera i en enfrontaments pel saqueig dels països colonials o semicolonials, com és el cas actual de Veneçuela.

Als moviments del capital corresponen moviments de la classe obrera i les masses empobrides. Els brots

el gran capital força les situacions per a conservar les taxes de benefici, tant en els propis països com en els de la «seua zona d'influència»

d'insubmissió contra les condicions de vida imposades per la burgesia s'acumulen: en Nicaragua, França, en Hungria i recentment en Haití, Algèria i Sudàn. Però sense una perspectiva de classe, organitzada i clara, molt sovint s'esgoten sense fruits o, pitjor, acaben aixafats brutalment.

Els brots d'insubmissió contra les condicions de vida imposades per la burgesia s'acumulen: en Nicaragua, França, en Hungria i recentment en Haití, Algèria i Sudàn

Tot això esdevé en un context europeu i internacional cada cop més complicat, on el gran capital força les situacions per a conservar altes taxes de benefici en un ambient econòmic recessiu. Això provoca un «tots contra tots» de la burgesia que es tradueix en lluites proteccionistes arreu del món. Mentrestant, els brots d'insubmissió contra les condicions de vida imposades per la burgesia s'acumulen: en França, en Hungria i recentment en Algèria.

Front a aquesta situació, no hi ha més sortida que lluitar per desenvolupar la lluita i l'organització de la classe obrera per què pugui erigir-se en alternativa al món putrefacte capitalista. Unificar les lluites contra l'enemic comú de classe, preparar l'autodefensa en les manifestacions, fàbriques, barris, centres d'estudis,

contra els atacs de les bandes feixistes, que sovintegen cada vegada més. En definitiva, cal elaborar un programa revolucionari que es centre en el govern dels treballadors per als treballadors. Cal crear un partit revolucionari i una internacional revolucionària que compleixen eixa tasca.

per M. Cobalt

Laborista klaso kaj malgranda burĝaro spertas malsekurecon kaj timon antaŭ la ekonomia kaj socia situacioj. La maldekstra de la kapitalo («social-demokratoj», ktp.) estas konsiderita de laboristoj kiel komplikoj de la kapitalistoj. Tiel, la ekstrem-dekstruloj allogas ilin kun tradiciaj valoroj kaj intencoj defendi la homojn kontraŭ la perdo de privilegioj aŭ de naciaj valoroj. La burĝaro profitas por streĉi la premon en la proletaro. Tio okazas en multaj landos el Eŭropo. Ni vokas al batalo kontraŭ ĝi. Bonvolu legi la esperantan tradukon de tiu ĉi artikolo per tiu ligilo: <http://www.ikcirklo.org/eo/erojn/internacional/2019-02-28-hamelin/>

La classe treballadora, a Europa com a la resta del món, ve condicionada per un factor negatiu essencial: **no posseeix un horitzó de canvi de model de societat i no es planteja una superació del capitalisme: no té interioritzada una alternativa revolucionaria al capitalisme.** Això és una herència de la història de la insuficiència del "primer assalt del proletariat al poder burgés", que no va aconseguir configurar una societat socialista, puix que molt aviat va desviar-se cap la dictadura stalinista, per a derivar, unes dècades més tard, al capitalisme liberal de l'occident.

Però una característica comú en Europa, és: **amples capes de la classe treballadora i la petita burgesia experimenten una profunda inseguretat i insatisfacció per l'evolució de la vida social.** En efecte: en l'Europa Occidental existia un desenvolupament relatiu de les polítiques socials, produït fonamentalment pel temor de la burgesia a la revolució i per la lluita obrera; però s'hi ha produït una **pèrdua progressiva, des de finals dels anys 80 del passat segle i especialment en la darrera dècada, de nivell de vida de la classe treballadora, conjuntament amb la proletarització d'amples capes socials de la petita burgesia.** I en l'Europa Oriental hi ha la **inseguretat front a un capitalisme voraç** que amenaça les condicions bàsiques de vida.

D'altra part, les crisis cícliques del capitalisme, que d'ençà dels anys 70 del passat segle venen repetint-se cada cop més freqüentment, han destruït en

Europa Occidental també la fe en els "sucedanis" d'una revolució socialista: **la confiança en els partits "socialistes" o stalinistes com a garantia d'una protecció contra el capitalisme voraç.** Així mateix, d'ençà de l'enfonsament del capitalisme d'estat a l'Europa de l'est, la pressió de la burgesia ha accentuat la conversió dels partits "socialistes" o social-demòcrates en una mena de partits neoliberals "esquerrans".

L'alternativa socialdemòcrata-stalinista va accentuar l'evidència que era incapaç d'articular-hi una resposta adequada

En aquesta situació es produeix la crisi econòmica de 2008. Aquesta va produir un augment de l'atur i un empobriment de la classe treballadora i la petita burgesia. L'alternativa socialdemòcrata-stalinista va **accentuar** l'evidència que era incapaç d'articular-hi una resposta adequada. Molt pitjor encara: **resultà clar que executaven polítiques que afavorien la burgesia, fent recaure sobre la classe treballadora tot el pes de la crisi.** Com a conseqüència, **s'accentuà la frustració en la confiança en l'alternativa socialdemòcrata-stalinista, per a assumir la defensa de la classe obrera i eixamplar les seues conquestes socials, apareixent com a còmplice de l'empobriment**

generalitzat de la classe treballadora.

Així doncs, **la perspectiva que apareix per a amplis sectors socials és: no aspirar a guanyar canviant el capitalisme, ans a no empitjorar les condicions de vida: no perdre "privilegis"**. Per tant, molts cerquen solucions per a protegir-se políticament i així queden a

la mercè de tot tipus d'especuladors polítics de la burgesia, com ara els partits neofeixistes que es reclamen de la xenofòbia, el nacionalisme i altres referents de la barbàrie capitalista, amb el propòsit **que almenys els protegeixen de perdre els "privilegis" materials i ideològics que encara tenen, incloent-hi els deliris de grandesa.**

La burgesia europea ha consolidat progressivament un sistema de **teatre polític** en què partits i sindicats configuren actualment un espectacle de dretes, centre, socialdemocràcia, "comunisme" i sindicalisme, groc i rogenç. **La perspectiva de superació del capitalisme i els seus horrors, cada dia més evidents, és la gran absent de tota la tragicomèdia política amb què la burgesia europea controla l'evolució política i la conservació del seu poder real.** Només moviments minoritaris, sindicals i polítics, escapen a aquesta qualificació.

Al proletariat europeu, només l'hi resta el paper **d'espectador passiu** de com les "eminències" polítiques empitjoren les condicions de vida des treballadors, tot semblant que lluiten aferrissadament pel "bé comú dels ciutadans".

La perspectiva de superació del capitalisme i els seus horrors, cada dia més evidents, és la gran absent de tota la tragicomèdia política

La "democràcia representativa" es basa en els partits polítics i les votacions aproximadament cada 4 anys. Les forces socioeconòmiques de la burgesia (lobbies financers, industrials, alts funcionaris de l'estat) es valen dels partits polítics per a controlar el poder de l'estat: les lleis (el poder legislatiu), el govern (el poder executiu) i la legislatura (el poder judicial). Per a

mantenir aquest poder, en el marc de la democràcia parlamentària, calen vots. I per a obtindre vots, cal convèncer els votants de suportar a forces que en realitat actuen contra ells.

Però fer que els votants voten contra llurs interessos no és fàcil. **Un partit polític que posara al seu programa les normes que exigeixen les forces econòmiques burgeses certament no atrauria els votants proletaris.** Calen elements ideològics que suggestionen els votants; cal crear "atractors": ents il·lusoris, sovint delirants, però lligats a les pors i els desitjos de les masses per a obtenir llurs vots **contra** els seus interessos de classe. Això és possible amb certa facilitat degut, repetim-ho, a la manca d'un projecte polític de canvi assumit com a possible per les masses. Abans de rebre l'atac ideològic de la burgesia, el treballador ja està generalment resignat a participar en un joc que no contempla canviar el sistema polític - social existent.

Aleshores, l'enginyeria política de la burgesia es materialitza en un o diversos "flautistes d' Hamelin" que toquen una música que els oients estan predisposats a escoltar, per a portar-los, com els nens del conte, a l'ofegament, electoral en aquest cas. Una vegada aconseguit els vots i **havent assumit una posició de submissió front les exigències del capitalisme, la burgesia ho té ben fàcil per a extreure la seua explotació socio - laboral.**

En Europa com en molts altres indrets: com hem esmentat, per a guanyar-se llur vot, els partits burgesos disposen d'"atractors" ideològics que evoquen les pors o fantasies de les masses, s'adapten al lloc i al moment de manera molt calculada, perquè la burgesia, que s'hi juga molt, hi és experta.

Per analitzar aquests "atractors" en el context actual, considerem en primer lloc la **xenofòbia**. **En realitat, l'arribada d'emigrants beneficia a la burgesia**, puix que li permet disposar de treballadors més barats i dòcils i mantenir els treballadors autòctons més pressionats.

Amés, permet compensar la baixa taxa de natalitat de la població autòctona. Les posicions xenòfobes dels partits burgesos d'extrema dreta, dreta i centre tenen

En realitat, l'arribada d'emigrants beneficia a la burgesia

constitueixen un reclam ideològic per a capes de la població que es senten amenaçades i castigades per les crisis i que manquen d'una perspectiva reivindicativa contra el capitalisme. **Tanmateix, si la xenofòbia ha de**

servir per a collar més el proletariat i allunyar-lo de la lluita de classes, la burgesia dóna la benvinguda a la xenofòbia.

Considerem per exemple el cas d'**Hongria**: els partits neofeixistes tenen una ideologia extremadament anti - immigració. **Tanmateix, pràcticament no existeix immigració a Hongria!** la situació objectiva és que hi ha una emigració de treballadors hongaresos cap a d'altres països de la UE; fins i tot aquesta emigració té sovint caràcter de desplaçament diari. La xenofòbia i l'engany sobre la realitat del capitalisme, que enlluernava a molts als països del passat capitalisme d'estat est-europeu, ha portat al poder a un partit xenòfob i autoritari. I què fa aquest poder amés de teatre anti - immigració?. **Sota la demanda de les grans multinacionals que operen a Hongria, decreten una legislació que porten les condicions laborals al límit: obligació pràctica de treballar fins a 400 hores extres anuals i un termini de retard en llur pagament de fins a 36 mesos.** Una autèntica "**lleï d'esclavatge**", com els hongaresos conscients que es manifesten l'han batejada. Contemplem amb esperança aquestes manifestacions. Quelcom semblant esdevé a **Polònia**.

la burgesia disposa com a protagonista a un partit d'extrema dreta, en realitat de tradició directament nazi

La situació en **Àustria**, per molt que puga sorprendre a alguns, és semblant. També ací la burgesia disposa com a protagonista a un partit d'extrema dreta, en realitat de **tradició directament nazi**. I mentre regala les orelles de molts que esperen sentir precisament aquest tipus de música, imposa unes condicions laborals de semi-esclavisme, molt semblants a les esmentades en Hongria.

Afortunadament, hi remarquem forts i prometedors moviments.

El cas d'**Itàlia**, dins de la seua complexitat, és també semblant, tot i que no s'ha arribat tant lluny en l'esclavatge econòmic. Ací la força política que actua com a **prima donna** de l'opereta política barreja xenofòbia i un cert **nacionalisme**

mussolinià que formen un perillós còctel de dolenta perspectiva per al proletariat italià. La confusa situació de la lluita social està encara lluny de manifestar posicions proletàries.

Els darrers moviments reivindicatius de masses, objectivament determinat per la lluita de classes, manifesten una notable confusió ideològica

En **França**, on els moviments associatius de treballadors tenen una envergadura major que en molts altres llocs, el protagonisme polític el té un partit neo-lliberal vigilat de molt aprop per un partit neofeixista. Els darrers moviments reivindicatius de masses, objectivament determinat per la lluita de classes, manifesten una notable confusió ideològica; veiem barrejades les reivindicacions contra les miserables condicions de vida amb postures polítiques nacionalistes i xenòfobes. Observem una creixent implicació d'organitzacions amb

el "brexit" és un clar exemple de fugir de la realitat perseguint una il·lusió delirant

plantejaments més de classe treballadora que ens dóna esperança al respecte. Esperem que la lluita configure posicions coherentment proletàries.

En el **Regne Unit**, el "brexit" és un clar exemple de fugir de la realitat perseguint una il·lusió delirant, en aquest cas la **grandesa imperial** d'Anglaterra. Costa trobar motius amb pes real sobre quins interessos de la burgesia anglesa es veuen beneficiats per la sortida de l'àmbit de la Unió Europea. Però és fàcil trobar suport a

una base econòmica en la xenofòbia de certs sectors de la classe treballadora i petita burgesia que veuen en la competència d'europaus de l'est el motiu dels seus problemes econòmics. De nou, en lloc de lluitar per canviar la societat tot enfrontant-se amb el poder de la burgesia, hom actua contra qui, empès per la crisi econòmica del seu país, es veu obligat

Manifestants hongaresos contra la llei d'esclavatge

a emigrar. També és fàcil veure partidaris d'aquest moviment entre els deliris nostàlgics dels rics i dels vells.

Pel que fa a l'**Estat espanyol**, també les músiques que volen atraure els votants cap a solucions ultra reaccionaries d'ambició d'audiència interclassista i que ignoren els conflictes amb la burgesia, afecten l'estat espanyol. Trobem ací el **nacional catolicisme feixista**, que sempre va estar viu en la "transició" des de la dictadura franquista. Aquest es manifesta en els tres partits que configuren la dreta espanyola, que es pot qualificar sense exagerar de neofeixista. Fins i tot

trobem ací un missatge **misogin** que deriva des d'una església decidida a no perdre influència social. La dreta catalana per contra exhibeix un **nacionalisme** que

el nacional catolicisme feixista, que sempre va estar viu en la "transició" des de la dictadura franquista

amaga una furibunda agressió a les condicions de vida de la classe treballadora i crea una gran divisió amb la resta de comunitats que comparteixen el mateix idioma.

Els partits neofeixistes, al capdavant, ofereixen el mateix model econòmic que la dreta conservadora: un liberalisme que només beneficia al gran capital; una adhesió a valors tradicionals i un exacerbament "patriotisme": no aporten cap millora a la situació econòmica de la classe treballadora, ans més aviat el contrari.

Notem que el neofeixisme, a diferència del feixisme, no s'oposa com a principal enemic al moviment proletari, puix que aquest no és percebut com una amenaça immediata; però ben segur que atacarà en Europa, com de fet ja ho fa en altres llocs com el Brasil, les organitzacions proletàries. Aquests moviments ataquen tot allò que puga tenir un germen de canvi revolucionari, incloent les mínimes llibertats formals burgeses.

Molts dels qui segueixen les músiques d'aquest flautista d'Hamelin que la burgesia europea paga, descobriran que el neofeixisme no li soluciona res i que, en donar-li suport, en realitat està actuant contra llurs interessos.

Quan aquells qui van darrera de la illusió d'ultradreta s'adonen que aquesta no suposa cap solució per als seus problemes, potser seran receptius a la perspectiva revolucionària. La reacció dels treballadors hongaresos i

austríacs n'és, parcialment, un exemple.

Però a d'altres la música del flautista no els enganya més del que volen ser enganyats. Hi ha en aquests molt de claudicació en els interessos propis de classe i l'adopció una postura de submissió davant la burgesia com dient: "burgesos: deixem que ens exploteu tot el que vulgueu però conserveu les nostres condicions de vida."

descobriran que el neofeixisme no li soluciona res

Manifestació en Austria contra el govern d'extrema dreta, 15 Desembre 2018

El proletariat conscient, però, ha de combatre contra tota mistificació i configurar una alternativa, sòlida teòrica i pràcticament, per a mostrar al proletariat europeu el camí per a superar la barbàrie capitalista.

Ens calen organitzacions que defensen la perspectiva proletària, en el terreny de la lluita de classes. Ens calen entitats assembleàries que

defensen a nivell local la democràcia obrera, on aquelles organitzacions puguen jugar un paper de clarificadors polítics. L'activació d'aquestes entitats assembleàries, animades per la perspectiva de la superació del capitalisme, és allò que realment pot fer desbaratar des del neofeixisme a l'ultra liberalisme i als cants de sirena del reformisme burgès.

neofeixisme, a diferència del feixisme, no s'oposa com a principal enemic al moviment proletari

La nostra perspectiva és una república europea de consells obrers!

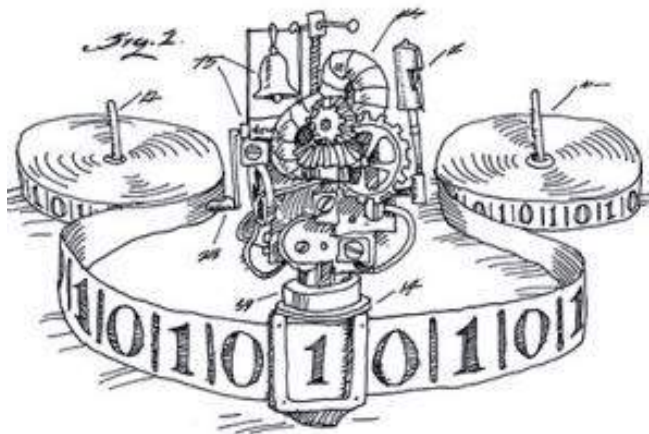
per Gorka Pons

Les darreres tres dècades han vist un extraordinari desenvolupament dels productes del coneixement protegits contra l'apropiació privada i creats per grans col·lectius internacionals de persones. La col·laboració lliure de milers de productors individuals o associats, ha donat lloc al món, ja imparabile, del coneixement sota llicències de lliure distribució com ara el projecte GNU o

la Wikipèdia. El moviment pel coneixement lliure ha estat l'instrument amb el què la humanitat ha aconseguit obrir una gran esquerda en una contradicció capitalista insoluble: la producció del coneixement humà està més socialitzada i internacionalitzada que mai, però l'apropiació privada d'eixa producció intel·lectual deforma i limita el seu desenvolupament.

A ningú se li escapa que el sorgiment de la computació fou precedit per el sorgiment de l'electricitat i, posteriorment, l'electrònica. Però cal dir que abans de l'aparició aquestes branques del coneixement ja s'havien teoritzat i inclús s'havien produït màquines de càlcul i computació. Per molts, Ada Lovelace (1815-1852) es considerada la primera programadora i mare de la computació. Aquesta afirmació no està exempta de controvèrsia. Deixant de banda les consideracions

sobre l'autoria d'alguns dels seus textos, els coneixements que s'atribuïxen a Ada, no hagueren estat possibles sense els dissenys de la màquina analítica de Charles Babbage o el telar de Joseph Marie Jacquard. No obstant, fou ella la que teoritza sobre l'aplicació de càlculs matemàtics per a la realització de qualsevol tasca. Es podria dir, que Ada compregué que la mateixa màquina que havia estat dissenyada per fer càlculs matemàtics podia ser utilitzada per altres finalitzats tan sols assignant un valor a cada operació matemàtica simple, i descomposant cada tasca en operacions matemàtiques simples. Sent aquesta la base de la computació.

Les definicions de Alan Turing (1912-1954) i, més endavant, els avenços dels laboratoris Bell amb els transistors (1947) encetaren una carrera accelerada de nous coneixements. La definició de la "màquina universal" de Turing (també coneguda com a "màquina de Turing") és la que explica el model de negoci que es generà al voltant de la computació. La màquina de Turing no estava dissenyada per un cas d'ús, havia de servir per a tots els usos. El valor d'ús d'aquesta, per tant tendia, a l'infinit. S'ha de dir que la màquina de Turing és un concepte teòric, però la base dels computadors. Sent així, els fabricants no intentaven crear un producte per a un ús concret, sinó que havia de poder-se utilitzar a infinitat de processos.

A principis dels anys 80 el món de la computació vivia un moment d'esplendor. Les primeres màquines personals apareixien. Els costos per adquirir-ne una també es reduïen. Cada cop més gent podia tindre accés a una computadora. I amb açò, es generaven, cada cop més, nous coneixements. Una nova branca del coneixement creixia i no eren necessaris massa coneixements previs per participar, sols una computadora.

Des de ben principi apareguen empreses que feien ús d'aquest coneixement per tal d'obtindre beneficis. Inicialment molt lligades al maquinari, més tard, independents d'aquest. Si més no, era tot un nou mercat per explotar. I fàcilment es podia participar. El capitalisme no perdona, i totes aquestes empreses creaven nous coneixements que es guardaven per si mateixa, com un producte més a explotar. Al mateix temps res els impedia apropiat-se dels coneixements

generats a les universitats. Tot coneixement era producte, tot producte podia ser benefici.

Fou en aquesta època quan Richard Stallman (1953-) veié com el programari del seu laboratori, dissenyat i desenvolupat al propi MIT (Massachusetts Institute of Technology) estava sent substituït pel programari d'empreses privades. Impedint així que els seus companys i ell mateix el pogueren modificar i millorar.

Com a reacció a aquest fet en 1983 anuncià la creació del sistema operatiu lliure GNU; i més tard, en 1985, la creació de la Free Software Foundation (Fundació pel software lliure, FSF) i el Manifest GNU. Aquest manifest reclamava per als usuaris la llibertat de crear, utilitzar i compartir programari. Més tard, al 1989 es publicà la primera versió de la llicència GPL (General Public License) que donà suport legal a tot el programari que s'adheria.

No fou fins la dècada dels 90 quan aconseguiren tenir el primer sistema operatiu complet. Fou Linus Torvalds (1969-) qui proporcionà l'última peça necessària per completar un sistema funcional completament lliure: El kernel (nucli) Linux.

Des del bon començament, la indústria de la computació feu burla, sinó menyspreu, de tot el moviment del software lliure, i en especial del projecte GNU i el seu kernel Linux. I mentre es vanagloriaven del seu propi programari, dels seus coneixements protegits i dels seus beneficis, entropessaren amb la realitat. Allò es conegué com la «crisis de les puntcom». I marcà la davallada del coneixement propietari.

la indústria de la computació feu burla, sinó menyspreu, de tot el moviment del software lliure

Aquesta crisi deixà en evidència diversos aspectes d'aquella indústria: la sobreestimació de beneficis d'aquelles empreses, la falsa creença que els seus coneixements protegits no podrien ser superats més que per ells i, finalment, que la seua posició de domini absolut podia ser abolida.

D'aquella crisi el software lliure eixí triomfant, silenciosament, però imparabile. Les noves empreses que havien fet trontollar aquells elefants imbatibles utilitzaven software lliure. És més, hi col·laboraven activament en el seu desenvolupament. Els seus coneixements no sols provenien de les seues oficines, sinó d'arreu del món, i eren compartits amb la resta. El negoci ja no era el programari, sinó la tasca que aquest realitzava.

Google, Amazon, RedHat són exemples d'empreses que, si és ben cert que ja existien abans de la crisi, ressorgiren amb força d'aquesta impulsades per l'ús del software lliure. Doncs no havien de pagar a tercers per utilitzar programari bàsic i tampoc els calia invertir temps i diners creant-lo ells mateix.

Yahoo, Altavista, Netscape, AmericaOnLine i la omnipresent Microsoft foren les més perjudicades. Moltes d'aquestes acabaren desapareixent o relegades a sobreviure de rentes. Cal esmentar Apple com un cas particular. Apple ja estava en hores baixes, quasi a la bancarrota, quan la crisi esdevingué. I el que molts desconeixen, és que fou el canvi de política amb el software lliure el que els feu ressorgir de les cendres. Doncs des d'aleshores els components principals del seu sistema provenen del moviment del software lliure (FreeBSD, KHTML/Webkit). Això sí, deliberadament modificats per tal d'engabiar els usuaris.

El cas de Microsoft és ben conegut, encara després de la crisi ha continuat sent la més important empresa del sector, però fins 2014 el seu negoci ha anat decreixent paulatinament incapaç de jugar amb les noves tecnologies que han anat apareixent. Des del 2014, ha canviat la seua política envers el software lliure fins al punt que en 2016 s'adherí a la Linux Foundation com a membre de platí (el tipus de membresia depèn del capital aportat, sent el platí la categoria més alta).

Amb aquesta crisi, el capitalisme no feu més que entropessar amb una pedra que ja l'havia fet caure. Al cap i a la fi, el desenvolupament del sistema de patents obeïa als mateixos principis. Ocultar nous coneixements a la humanitat proporciona una posició avantatjada momentània al mercat, però impedeix la creació de nous coneixements derivats i, per tant, el creixement futur. Açò constitueix una contradicció del capital, doncs la necessitat de creixement continuat es contraposa a l'enriquiment immediat.

el capitalisme no feu més que entropessar amb una pedra que ja l'havia fet caure

Es clar, que el gran capital ha lluitat, i lluita, incansablement contra el software lliure, doncs deposita el control de la producció en aquells que produeixen. Però va perdent. Els intents d'envoltar de perjudicis o il·legalitats (patents de software) no han aconseguit frenar el seu avenç.

Avui en dia, tothom que faja ús de computadores, mòbils, tablettes i demés, està utilitzant software lliure inclús sense saber-ho. Cap empresa del sector qüestiona ja els seus beneficis. No obstant, el capitalisme mai pot acceptar que la producció organitzada pels propis treballadors siga més eficient. I els atacs continuen. Menys visibles, però més maquiavèlics.

El que començà sent un moviment relacionat amb el software i la computació, poc a poc ha anat evolucionant. El software que es publicava venia acompanyat de documentació per tal d'aprendre a fer-lo servir, i aquesta necessitava una llicència. En 1999 la FSF publicà la GNU Free Documentation License (Llicència per a la documentació lliure de GNU). I poc més tard, en 2002, sorgí la Common Creative, més generalista. Aquestes llicències han estat la llavor de, pot ser, la fita més important de tot aquest moviment pel coneixement lliure: la Wikipedia. Avui en dia considerada la millor enciclopèdia en la majoria de llengües. Aquest projecte ha estat, i és, possible gràcies a la col·laboració de milers de persones arreu del món descrivint, corregint i ampliant cada terme del coneixement humà.

La Wikipedia és un bon exemple de com s'organitza el coneixement lliure. No és perfecte, inclús és molt millorable, però avança, millora cada dia. De vegades hi ha discrepàncies que s'acaben solucionant. O no, i es crea una bifurcació (fork en anglés). En 2002 la secció de llengua castellana de la Wikipedia, decidí crear un fork de la Wikipedia anomenat «Enciclopedia Libre Universal» després de exposar els seus temors a la inclusió de publicitat a la Wikipedia i a la falta de control d'aquesta. Hom pot pensar que aquest tipus d'accions debiliten el moviment. Però res més lluny de la realitat. Aquesta és una pràctica habitual, que, a sobre, es fomenta. Aquest moviment és sols coneixement. Si algun fork desenvolupa un nou coneixement vàlid, la resta el prendran com a propi, sense cap tipus de restriccions. Els forks permeten evolucionar per camins

Si algun fork desenvolupa un nou coneixement vàlid, la resta el prendran com a propi

diferents, explorar distintes aproximacions. I, si escau, poden retrobar-se més endavant.

Altres projectes no relacionats directament amb la programació han sorgit amb aquesta filosofia. Com el Marxists Internet Archive, on es recopilen textos i traduccions en diverses llengües d'autors marxistes; o freesound.org o openclipart.org dedicats a la recopilació de sons i imatges respectivament.

El moviment del software lliure s'ha hagut d'auto-organitzar, d'aprendre a construir col·laborant, a prendre decisions entre els membres. I açò no ha estat fàcil. Al llarg de la seua curta història han comés errors, i n'han après. Però encara en cometem, i el gran capital els incentiva. Com una ma invisible va intoxicant les organitzacions. I de quan en quan aconsegueix desestabilitzar.

La esmentada GPL del Projecte GNU és considerada una llicència contagiosa (alguns inclús l'anomenen vírica). És a dir, aquesta obliga a que tota modificació o adhesió al codi d'un projecte sota aquesta llicència compartisca aquesta mateixa llicència. Per tant, ningú pot apropiarse del codi argumentant que l'ha modificat. El codi sota aquesta llicència sempre ha de ser públic. És per açò, que el gran capital ha creat noves llicències «lliures» que els permeten controlar en última instància el futur del codi. La llicència BSD (Berkeley Software Distribution), la MPL (Mozilla Public License) o la Ms-PL (Microsoft Public License) són exemples de llicències «lliures» promogudes pel gran capital per tal de reservar-se drets sobre el codi.

Davant d'aquest panorama de llicències cada projecte a pres les seues pròpies decisions. Alguns han acceptat les particularitats de les llicències «lliures» vingudes del

Free as in Freedom

capital. Altres no. Per exemple, el projecte Debian, una de les primeres distribucions del sistema GNU Linux, estipulà una serie de regles que havien de complir les llicències del programes per tal que foren vàlids per a la seua distribució. Impedint així, la incorporació de llicències ambigües amb els drets dels usuaris i desenvolupadors, presents i futurs.

El software lliure ha fet canviar els models de negoci de la indústria de la computació. Fins al punt en què moltes empreses distribueixen el seu producte sota alguna llicència lliure, i el seu negoci és el suport a empreses i usuaris. Aquest és per exemple el model de RedHat. La majoria del seu software, pot ser tot, està publicat com a software lliure, principalment amb llicència GPL. No és d'estranyar, doncs el seu naixement, i posterior evolució, està intrínsecament lligat al projecte GNU Linux. Aquesta ha estat la primera l'empresa basada en la distribució, manteniment i suport de software lliure que ha arribat a facturar més de 1.000 milions dòlars a l'any. Si més no, la seua relació amb el Projecte GNU no sempre ha estat idíl·lica. Si bé és cert que mai ha estat acusada de violar la llicència GPL, les modificacions que fan al codi de Linux són distribuïdes de manera que siga molt complicat entendre el que han fet. I com no, el gran capital no deixa escapar res, i en 2018 RedHat fou adquirida per IBM.

I es que el gran capital no sap què fer. Cada cop que treuen un nou producte, rentable i mantenible, algú crea un equivalent i el publica sota alguna llicència lliure. El software lliure evoluciona lentament, són persones individuals, petites empreses o petits departaments qui col·laboren, però és constant. I si el projecte agrada, cada cop més individus col·laboren, més ulls el revisen, més mans l'evolucionen. Fins que el projecte supera àmpliament les contrapartides privatives.

És un triomf visible de la cooperació humana internacional front la competència capitalista i les seues fronteres nacionals, la demostració palpable de la superioritat de l'ús comunitari del producte social front l'apropiació privada.

I açò molesta al gran capital, i fa el que sap fer: comprar, difamar, intoxicar el moviment del software lliure. Paralelament, utilitza àmpliament l'eina més poderosa que té, els Estats burgesos, amb la seua legislació i els seus aparells repressius. En tots els països i en les institucions internacionals estan impulsant-se lleis cada cop més protectores de la propietat intel·lectual (patents, copyrights, etc.). Són lleis que, a més, creen institucions de control gestionades directament o indirecta pels monopolis i desenvolupen una inusitada repressió econòmica i penal contra les infraccions.

Davant d'aquestes qüestions, que afecten a tota la societat, la posició de les organitzacions obreres no pot ser ni indiferent ni neutral. La revolució socialista haurà d'expropiar tots els monopolis i anul·lar tota la propietat privada del coneixement i dels medis de producció, distribució i canvi.

Però mentre existisca el capitalisme, la classe obrera ha reivindicar-se com l'única classe que no té interessos contradictoris amb l'avanç del coneixement i la seua aplicació en benefici de tota la societat. El programa obrer ha d'incloure, per tant, la defensa de:

- El coneixement lliure front l'apropiació privada (secret comercial, codi font tancat, patents, copyright).
- La col·laboració internacional de productors front la competència en el mercat.
- La independència dels organismes del moviment pel software lliure front les manipulacions del capital.

por Nera Blat

Un porcentaje importante del proletariado del Estado Español no se ha visto afectado en absoluto por las múltiples reformas laborales : el patrono para el que trabajan como cualquier asalariado les ha negado de entrada esa condición forzándolos a darse de alta en la Seguridad Social como autónomos por la vía directa o como « miembros » de una falsa cooperativa creada para eludir la legislación laboral. El resultado es que estos trabajadores, al no constar como asalariados, no

tienen derecho a la protección del Estatuto de los trabajadores ni de la normativa laboral. Como en el siglo XIX, trabajan y cobran solo los días (o las horas) que al patrón le viene bien, no tienen derecho a vacaciones pagadas, ni a subsidio de desempleo, ni a indemnización por despido ni a representación sindical ni, por supuesto, a acogerse a ningún convenio colectivo. Es el paraíso del empresario y el infierno del obrero.

La industria cárnica es uno de los sectores donde este fraude empresarial ha sido impuesto a una proporción importante de los trabajadores manuales. No es cualquier industria: de acuerdo con los datos del INE y de la propia patronal (ANICE), se trata del cuarto sector de la industria española, solo por detrás de la automovilística, la del petróleo y combustibles y la producción y distribución de energía eléctrica. 3.000 empresas que suponen el 2,2% del PIB total español, el 13,6% del PIB de la rama industrial y el 4,1% de la facturación total de toda la industria española. El empleo no fraudulento del sector se acerca a los 90.000 trabajadores, por lo que el fraudulento se calcula en una cantidad pareja, como mínimo.

Ni que decir tiene, que la mayor parte de las personas afectadas por estas condiciones tan precarizadas de trabajo son inmigrantes, una proporción indeterminada

El empleo no fraudulento del sector se acerca a los 90.000 trabajadores, por lo que el fraudulento se calcula en una cantidad pareja, como mínimo

de los cuales ni siquiera tiene papeles y ha sido dada de alta en el régimen de autónomos de la SS con identidad falsa. Un informe de CCOO calcula, además, que un falso autónomo de la industria cárnica "recibe un sueldo un 40% inferior que los trabajadores por cuenta ajena". Hombres mayoritariamente subsaharianos, mujeres mayoritariamente latinoamericanas, relatan adicionalmente horarios sin fin, condiciones extremas de trabajo (sobre todo por temperaturas), seguridad dudosa, maltratos habituales de naturaleza racista y machista y hasta engaños en la medición de su trabajo, para reducir aún más la ya corta remuneración.

La falsas cooperativas del sector se cuentan por docenas. Las dos más conocidas, Servicarne y TAIC concentran ellas solas más de 12.000 falsos autónomos. Les siguen Auga, Work Man ACP, Clivial, Copergo, Turiaso, Aliagro, Servicios Integrales, Global Carne, Ilesso, Canapeni, por nombrar solo algunas de las que hemos podido leer en la prensa que han sido denunciadas por los sindicatos ante la Inspección de Trabajo.

Servicarne y TAIC concentran ellas solas más de 12.000 falsos autónomos

Esta situación de sobreexplotación escandalosa generalizada dura, según reconoce la propia patronal, más de veinte años, sin que durante la mayor parte de todo ese tiempo se conozcan movimientos de las grandes centrales sindicales (CCOO y UGT) para denunciarla, combatirla o siquiera frenarla. Una y otra vez, las direcciones de esos sindicatos fueron firmando convenios colectivos provinciales en buena colaboración con los patronos, y nunca pusieron sobre el tapete la exigencia de su aplicación plena de esos convenios a todo ese número cada vez mayor de asalariados sometidos al fraude de las falsas cooperativas.

Tuvo que ser un pequeño sindicato catalán, la COS (Coordinadora Obrera Sindical), quien a partir de 2015 empezara organizar a estos trabajadores y a denunciar su situación por todo tipo de medios. Cabe decir que Cataluña es la principal productora porcina del Estado Español (con el 43% del mercado y unos siete millones de cerdos) y que esa producción está concentrada en manos de seis o siete grandes grupos que acaparan las granjas, el pienso, el transporte, los mataderos y la distribución. Uno de estos grandes grupos integrados, el grupo Jorge, fue el pionero de la implantación de las falsas cooperativas, ahora extendidas por todo el territorio español.

Pequeñas huelgas, movilizaciones, denuncias, despidos, solidaridad y finalmente la emisión en la Sexta TV, del prestigioso programa Salvados dedicado al tema, generaron un estado de opinión escandalizado ante algo que parecía imposible que ocurriera en la "moderna" España, todavía menos en la "avanzada" Cataluña: salarios brutos de unos 800 euros, a los que se les descuenta la cuota de autónomos de 267 euros mensuales, la compra del material con el que trabajan, la suma mensual por estar en la cooperativa (50 euros) y

el coste la limpieza de la ropa de trabajo. Mafias ligadas directamente a las empresas que se dedican al tráfico de personas y puestos de trabajo. Y no se trata de un rumor:

[En 2015] "los Mossos d'Esquadra desarticularon en la operación Pin-Su una red de tráfico y explotación de seres humanos vinculada a Baucells, una de las grandes empresas dedicadas al porcino en la zona (con sede junto al matadero de Esfosa). En la operación se detuvo a seis personas, la mayoría chinos, y al jefe de personal de la empresa, también imputado. La mafia de explotación había crecido gracias al sistema de trabajo temporal y cobraba a unos 300 compatriotas sumas de hasta 16.000 euros por un empleo. La deuda contraída se les iba deduciendo de sus raquíticos sueldos"(El País, edición Cataluña, 14 de abril de 2016).

El gran poder de los medios de comunicación hizo milagros. Por todos lados, CCOO, UGT, CGT y todo tipo de sindicatos obreros de menor tamaño se aprestaron a denunciar ante la Inspección de trabajo, a organizar movilizaciones y a reclamar, por primera vez, el reconocimiento de la relación laboral directa de los trabajadores "cooperativistas" con cada una de las empresas en las que ejercen su trabajo. Desde entonces han sido levantadas centenares de actas de inspección que afectan a miles de trabajadores y trabajadoras. El efecto inmediato, ante las multas de la SS y la (poca) movilización sindical, ha sido un inicio de proceso de regularización más o menos extenso. La prensa ha dado noticias de 1.350 trabajadores contratados en Coren, Ourense, 1.400 en el Grupo Jorge de Cataluña, 1.000 en Cárnicas Cinco Villas de Ejea de la Caballeros, 250 en Mercavalencia, etc.

han sido levantadas centenares de actas de inspección que afectan a miles de trabajadores y trabajadoras

No es oro todo lo que reluce. Los patronos de este sector altamente concentrado no han cedido ni fácil ni gratuitamente a los requerimientos de los sindicatos y de la SS. La legislación permite a ésta no solo forzar la incorporación en plantilla de los afectados, sino reclamar cuatro años de diferencias entre la cotización de autónomos y la del Régimen General, con sus intereses de demora y su multa correspondiente por fraude. Además, los trabajadores tienen derecho a reclamar cuatro años de atrasos por diferencias salariales entre lo que cobraban y el convenio colectivo del sector, a denunciar los despidos, a que se les reconozcan todas las cotizaciones de los últimos cuatro años, con sus consecuencias en cuanto a prestaciones por desempleo, pensiones, etc. Es mucho, mucho dinero lo que ha sido defraudado a costa de las condiciones espantosas a la que están siendo sometidos.

Algunas de las actas ha sido recurridas por las empresas, pero las grandes, encabezadas por el Grupo Jorge, han preferido pactar con las direcciones de CCOO y UGT unas condiciones que significan una gran traición a los intereses de los trabajadores. Porque en general, las regularizaciones que se han efectuado - y publicitado en grandes titulares - esconden que los patronos solo contratan a una parte de todos los falsos cooperativistas y que despiden sin más miramientos ni derechos a los restantes. Sindicalistas incluidos, cómo

los trabajadores tienen derecho a reclamar cuatro años de atrasos por diferencias salariales entre lo que cobraban y el convenio colectivo del sector

no. Es el caso de Le Porc Gourmet, donde más de 90 trabajadores organizados alrededor de la COS (Càrnies en lluita) han quedado fuera del proceso. Pero hay más. El pacto con las grandes centrales incluye la renuncia de éstas a reclamar los cuatro años de retroactividad tanto salarial como de cotizaciones. Porque sí, sin más, porque el patrón lo pide. A pesar de que el único esfuerzo que hay que hacer es enfrentarse judicialmente en un proceso con grandes posibilidades de ganar, puesto que se tiene a la SS detrás, y del que se beneficiarían no solo los falsos autónomos de este sector, sino los de todos otros los sectores donde este fraude campea.

han preferido pactar con las direcciones de CCOO y UGT unas condiciones que significan una gran traición a los intereses de los trabajadores

Y este es el punto crucial en que se encuentra actualmente la lucha contra la precarización obrera en las cárnicas: Hay que obligar a las empresas a incorporar en plantilla a todos sus trabajadores reales, impedir los despidos encubiertos durante el proceso, reclamar con movilizaciones y judicialmente los cuatro años de retroactividad para todas y todos, que no es mucho, teniendo en cuenta que el fraude duras dos décadas.

Hay que obligar a las empresas a incorporar en plantilla a todos sus trabajadores reales e impedir los despidos encubiertos

Pero para ello habría que romper el aislamiento empresa por empresa que mantienen las direcciones sindicales traidoras. Una lucha efectiva en el sector requiere coordinación a nivel de todo el Estado para golpear a todas las empresas a la vez y anular la efectividad de los acuerdos hechos a espaldas y contra la clase. La colaboración de todos los sindicatos no comprometidos en esos acuerdos, junto con todas las secciones sindicales que no acepten la traición de sus dirigentes, podría dar lugar al inicio de movilizaciones conjuntas dirigidas por un comité estatal de delegados de las empresas en lucha. A partir de ahí, la victoria sería posible.

Editorial de Révolution Communiste, núm. 32, novembre-desembre de 2018
Groupe marxiste internationaliste
Traduït per IKC

Els treballadors creen tota la riquesa. Però en el capitalisme, tots són explotats. Treballen sota la dictadura del capital, sota l'amenaça de ser acomiadats. La massa de beneficis, interessos, dividends, remuneració dels gerents de la companyia i l'Estat són la contrapartida d'aquesta explotació.

Els treballadors no qualificats són especialment víctimes de la competència que organitzen els grans grups capitalistes (inclosos els francesos) entre tots els assalariats del món. L'augment dels preus dels combustibles o el tancament de petits hospitals i línies ferroviàries afecta greument als treballadors de les ciutats petites i els pobles, els jubilats pateixen l'augment de la CSG [cotització a la SS a càrrec del treballador] i el quasi total bloqueig de les pensions, els funcionaris es veuen empobrits per la congelació del seu salari, la majoria dels joves només troben treballs precaris. La part de la renda disponible dedicada a les despeses bàsiques (lloguer, calefacció, transport, etc.) augmenta per a les persones d'ingressos més baixos.

L'acumulació de riquesa en un pol de la societat i l'acumulació de misèria en l'altre pol han donat lloc a la revolta de les "armilles grogues" contra Macron.

Aquest és un moviment de treballadors de tota mena. Predominen pel número els obrers, els empleats, els aturats, els jubilats... alguns dels quals tenen experiència en el moviment obrer (sindicalització, vagues, manifestacions, etc.) i alguns altres es consideren poc representats pels partits de la classe obrera (PCF, LFI, PS, Générations) i les centrals sindicals. Encara que els proletaris són la majoria, altres classes socials participen i marquen la pauta, perquè la

mobilització es duu a terme fora de les empreses i administracions. Es tracta de les capes més baixes de la xicoteta burgesia (taxistes, propietaris de guarderies, caps d'equip, artesans, comercials, agricultors, amos de xicotetes cafeteries, suboficials...) i la burgesia (especialment empresaris de construcció...).

El 17 de novembre, el punt de partida dels bloquejos de carreteres és l'alça en els preus dels combustibles. Des de llavors el moviment no para d'estendre's. En la Reunió, on la vida és encara més cara, les desigualtats més greus i la desocupació més alta, va prendre una forma més massiva des del principi.

Des de llavors el moviment no para d'estendre's

Els atacs contra els locals de l'administració tributària formen part de la tradició dels moviments de

comerciants o agricultors, no del moviment obrer. L'elecció dels Camps Elisis, les banderes tricolors, la Marsellesa, les agressions a periodistes, la inutilització dels radars, els desbordaments racistes... mostren la confusió del moviment i donen testimoni del retrocés de la consciència de classe del proletariat.

L'elecció dels Camps Elisis, les banderes tricolors, la Marsellesa, les agressions a periodistes, la inutilització dels radars, els desbordaments racistes... mostren la confusió del moviment

Els portaveus més o menys consensuats del moviment han publicat un calaix de sastre heterogeni que conté nombroses mesures progressives que reflecteixen les aspiracions dels treballadors assalariats.

Cap persona sense sostre, impost sobre la renda més progressiu (per trams), Salari Mínim a 1,300 euros nets, gran pla d'aïllament d'habitatges, no a les pensions per punts [capitalització], cap pensió per sota dels 1,200 euros, tot representant electe tindrà dret al salari mitjà, limitar encara més el nombre de contractes de durada determinada per a les grans empreses, acabar amb el CICE [desgravament fiscal a les empreses, relacionat amb la massa salarial], deixar de pagar els interessos del deute, el salari màxim establert en 15.000 euros, que es creen llocs de treball per als aturats, augment de les ajudes per a discapacitats, limitació dels lloguers, més habitatges de lloguers moderats, acabar immediatament amb el tancament de les petites línies fèrries, oficines de correus, escoles i hospitals de maternitat, prohibició de fer negocis amb les persones grans, màxim de 25 alumnes per classe, aportació de recursos substancials per a la psiquiatria, jubilació als 60 anys, promoure el transport de mercaderies per ferrocarril ... (Carta als diputats de França, 29 de novembre).

La presència de petits empresaris explica la modèstia de l'increment del Salari Mínim sol·licitat (està previst que pugui arribar a 1.210 € nets l'1 de gener per la inflació de 2018).

Altre mesures són fins i tot reaccionàries i testimonien la influència d'altres classes, inclosa la gran burgesia, que òbviament està absent dels bloquejos. Mai es qüestiona el dret de propietat dels grans grups capitalistes sobre l'economia. El catàleg de les "armilles grogues" prefereix defensar "França" contra "l'estranger", fins i tot els estrangers.

Detindre la construcció de grans àrees comercials al voltant de les principals ciutats ... Protegir a la indústria francesa és protegir els nostres

coneixements i els nostres treballs ... Prohibició de vendre propietats pertanyents a França ... Paguem el deute públic ... Viure a França implica convertir-se en francès ... Que a les persones a les quals es denegue el dret d'asil se les reenvie al seu país d'origen ... Que s'augmenten significativament els mitjans atorgats a la justícia, a la policia, a la gendarmeria i a l'exèrcit ... El referèndum popular ha d'entrar en la Constitució ... Tornar a un mandat de 7 anys per al President de la República ... (Carta als diputats de França, 29 de novembre)

Algunes d'aquestes mesures serien cares, financera i políticament, per als treballadors. Per què un president de la república? Per què donar-li més poder encara en triar-ho per 7 anys? Per què hauríem de pagar el creixent deute públic als bancs i als rics defraudadors i exempts de l'impost sobre el patrimoni? i com fer-ho sense augmentar els impostos? "L'augment significatiu de mitjans" per a un Estat policial i militarista també haurà de ser finançat ... i serviran per a defensar els interessos del gran capital francès, per a reprimir als treballadors.

Per què hauríem de pagar el creixent deute públic als bancs i als rics defraudadors i exempts de l'impost sobre el patrimoni?

La confusió d'objectius, la permeabilitat al xovinisme, permeten als partits burgesos intentar recuperar el moviment. Wauquiez [president d'Els Republicans, dreta], hostil al límit de velocitat i favorable a la

privatització, ha tingut molta cura de no aparèixer amb els ferroviaris. Per contra, ha pogut posar en escena sobre el terreny el seu suport a les "armilles grogues". No obstant això, els "dégagistes" [ideologia del tipus "que se'n vagen tots"], que neguen la lluita de classes, adulen el moviment.

Un immens moment d'autoorganització popular està en progrés. La gent ja ha superat els obstacles del desviament i la dissuasió. (Jean-Luc Mélenchon, 17 de novembre); El moviment de les armilles grogues és un exemple d'autoorganització. (Jean-Luc Mélenchon, 18 de novembre)

Per molt mal que li sàpiga a l'LFI, estem lluny d'un model d'auto-organització: no hi ha assemblees, no hi ha votacions, no hi ha eleccions, no hi ha delegats, no hi ha coordinació nacional de delegats. No hi ha control de la base sobre els portaveus, no hi ha autodefensa. Una vegada més, les xarxes socials mostren que faciliten la

mobilització, però no garanteixen en absolut la democràcia de les lluites.

no hi ha assemblees, no hi ha votacions, no hi ha eleccions, no hi ha delegats, no hi ha coordinació nacional de delegats

En els Camps Elisis, el luxe desplegat exaspera la ira de les "armilles grogues". El 24 de novembre i l'1 de desembre, la falta d'organització dels manifestants permet que els grups feixistes que fan servir armilles grogues facen destrosses a gran escala. Quan arriben els reforços policials, els nazis desapareixen; llavors detenen als manifestants provinents de les províncies i passen a compareixença immediata. El govern utilitza els robatoris i els saquejos per a restringir el dret de manifestació.

Una part dels joves es precipita cap a la bretxa: a principis de desembre, més de cent escoles secundàries estan bloquejades, en moltes universitats, els estudiants celebren assemblees generals.

El NPA suplica a Macron que s'expressi: "*Macron passa a escena. És hora que parle i diga coses.*" (Besancenot, *France Inter*, 3 de desembre).

El 5 de desembre, Philippe va fer que l'Assemblea Nacional aplaudira a la policia. En Puy-a-Velai (Haute-Loire), els manifestants ataquen la prefectura, que representa a l'Estat burgés. Encara que hi ha més de 600 persones detingudes, diverses organitzacions policials demanen més repressió, amb l'establiment de

l'estat d'emergència o fins i tot el "*reforç de l'exèrcit*" per enfrontar una situació considerada "*insurreccional*". LR al seu torn exigeix l'estat d'emergència. El dia 4, Macron va a la prefectura de Puy. La policia fereix greument a un estudiant de secundària el 5 de desembre.

El govern burgés va creure que seria suficient amb donar més ajudes financeres al canvi d'automòbil, enviar als diputats de LREM [el partit de Macron] sobre el terreny per a explicar millor la seua política i amb un discurs del xerraire en cap per a resoldre el problema. No va trobar cap interlocutor. El 3 de desembre va cridar a consulta als partits polítics.

En lloc de boicotejar, els partits d'origen obrer (PCF, PS, Générations i LFI) es van prestar a l'operació.

Hi haurà una delegació de La France Insoumise amb el Primer Ministre. No es tracta d'ignorar-li, tot el contrari. Estem a favor del diàleg. (Adrien Quatennens, Inter France, 3 de desembre)

Mélenchon reedita, com Le Pen, la seua sollicitud de dissolució de l'Assemblea per part de Macron i la convocatòria d'eleccions parlamentàries anticipades.

Entre la legitimitat de l'executiu i la de les "armilles grogues", només hi ha una manera de decidir, una votació. A això se'n diu dissolució. (Jean-Luc Mélenchon, 2 de desembre)

En altres paraules, Macron ha de romandre en el seu lloc i els treballadors han de confiar en les paperetes de vot. LFI i RN [partit de Le Pen] reprenen la maniobra de De Gaulle i el PCF contra la vaga general de maig de 1968.

La durada i extensió del moviment està fent retrocedir al govern per primera vegada. Quan, el 4 de desembre, el govern anuncia concessions per sis mesos i decideix abolir l'impost sobre el dièsel per a totes les empreses,

els capitalistes de la indústria de la construcció es queden satisfets.

La durada i extensió del moviment està fent retrocedir al govern per primera vegada

El 5 de desembre, Macron decideix que l'ISF [impost sobre les grans fortunes] no es restablirà, però abandona l'impost addicional als combustibles que entraria en vigència en 2019, just en el moment en què el seu quasi ex-primer ministre parla a l'Assemblea Nacional.

Macron ha rebut el suport i ha estat finançat per fraccions significatives de la burgesia francesa en presentant-se com un president que mai retrocediria davant les masses populars. Va obtenir sobre aquesta base un 20% dels vots en la primera volta de les eleccions presidencials.

Macron ha estat finançat per fraccions significatives de la burgesia francesa en presentant-se com un president que mai retrocediria davant les masses populars

El PS, el PCF, la CGT, la CFDT van cridar a votar per ell en la segona volta. Després, tots els líders sindicals (CGT, CFDT, FO, Solidaires ...) es van oposar a la vaga general contra Macron, per a fer front a les ordenances, a la llei del treball, a la llei SNCF [companyia nacional ferroviària]. Tots participen en els "consensos" contra les pensions, contra els aturats i contra els funcionaris. La CFDT dona suport a Macron. Altres organitzacions

sindicals continuen declarant "jornades d'acció" impotents: 9 d'octubre, 12 de novembre, 1 de desembre, 14 de desembre ... Com estranyar-se de què haja sorgit un moviment fora dels partits i sindicats "reformistes"?

tots els líders sindicals es van oposar a la vaga general contra Macron, per a fer front a les ordenances, a la llei del treball, a la llei SNCF

Les classes petit-burgeses (autònoms, executius) que fins ara influeixen en el moviment de les "armilles grogues" són incapaços de traçar un rumb. Creuen que poden reconciliar totes les classes, per això la bandera tricolor i la llista de reivindicacions irreconciliables del 29 de novembre. Però aquestes classes intermèdies estan obligades a unir-se a una de les dues classes fonamentals del capitalisme, la burgesia o el proletariat. Només la classe obrera, posant-se resoltament al capdavant de tots els moviments contra l'explotació i l'opressió, autoorganitzant-se, constituint consells, és

capaç d'orientar les protestes cap a la satisfacció de les reivindicacions i l'enderrocament de la burgesia.

Creuen que poden reconciliar totes les classes, per això la bandera tricolor i la llista de reivindicacions irreconciliables del 29 de novembre

El dissabte 1 de desembre, en algunes ocasions va haver-hi confluències amb manifestacions convocades per la CGT. Els sindicats FO i CGT del transport per carretera van cridar a la vaga des del 9 de desembre.

Els sindicats dels treballadors assalariats han de trencar les seues negociacions dels plans de Macron contra les pensions, contra els aturats, contra els funcionaris públics. Amb els partits d'origen obrer, han de convocar assemblees generals, cridar a la vaga general i a manifestar-se tots junts massivament davant el Palau de l'Elisi.

Amb els partits d'origen obrer, han de convocar assemblees generals, cridar a la vaga general

- Contra l'empobriment, cal arrancar l'augment del salari mínim, de tots els salaris, l'augment de les ajudes per a les rendes baixes, la indexació dels salaris i les pensions amb el cost de la vida.
- Contra la desigualtat, cal abolir els impostos sobre els productes de consum popular, eliminar les cotitzacions de la seguretat social a càrrec de treballadors assalariats, instaurar un impost progressiu sobre la renda i un vertader impost sobre el patrimoni (l'antic ISF tenia un abast reduït), dotar de mitjans suficients a la sanitat pública i l'escola pública, garantir un habitatge digne per a tots.
- Contra l'escalfament global, cal expropiar a Total, a les companyies d'autopistes, als bancs, a totes les multinacionals la producció de les quals contamina massivament el

planeta, cal desenvolupar el transport públic (incloses les petites línies de ferrocarril i el RER [xarxa ferroviària de rodalies de l'àrea metropolitana de París]) i el transport ferroviari de mercaderies.

- Contra l'Estat burgès, els feixistes i saquejadors, és necessari organitzar l'autodefensa, dissoldre els cossos repressius, suprimir la Presidència i el Senat, pagar als funcionaris electes al nivell dels treballadors, fer-los revocables.
- Perquè els treballadors controlen el seu propi moviment i instauren una forma de democràcia superior es necessita: assemblees generals en ciutats, barris, empreses, centres formatius, administracions; comitès triats per les assemblees, centralització dels comitès en una coordinadora nacional.

El moviment ha d'ancorar-se en les empreses i ser controlat pels propis treballadors. Llavors la bandera roja reemplaçarà la bandera tricolor de l'aixafament dels comuns de 1871, de les guerres colonials i mundials.

El proletariat ha de dirigir el conjunt dels oprimits i explotats cap al poder dels treballadors, ja que només un govern obrer és capaç d'unir a la massa dels treballadors i la petita burgesia contra el seu enemic comú, el capital. Per a aconseguir-ho, s'ha de construir al més prompte possible un partit obrer revolucionari del tipus del Partit Bolxevic, que va portar a les masses russes a la victòria a l'octubre de 1917.

un govern obrer és capaç d'unir a la massa dels treballadors i la petita burgesia contra el seu enemic comú, el capital

El proletariat avançat, que expressarà aquesta veritat objectiva d'una lluita de masses variada, discordant i bigarrada, a primera vista sense unitat, podrà unir-la i dirigir-la, conquistar el poder, apoderar-se dels bancs, expropiar els grups capitalistes odiats per tots. (Lenin, juliol de 1916).

El 21 de enero, un golpe de Estado de 27 militares contra el gobierno del presidente Nicolás Maduro fracasó en Cotiza, en el norte de Caracas.

El 22 de enero continuaron las manifestaciones callejeras organizadas por los partidos de la oposición burguesa. Para el 23, aniversario del derrocamiento del entonces dictador Marcos Pérez Jiménez, en 1958, se preparaba un mitin de masas.

El 23 de enero de 2019, Juan Guaidó, Presidente de la Asamblea Nacional de Venezuela, se autoproclamó Presidente del país. Guaidó es miembro de Voluntad Popular, un movimiento de reagrupación burgués construido y financiado por los Estados Unidos, incluido el movimiento oficioso National Endowment for Democracy (NED). Inmediatamente después de la autoproclamación de Guaidó como jefe de Estado, Trump reconoció al nuevo "presidente" de Venezuela. Declaraba que como Presidente del Parlamento, Guaidó es el "único órgano legítimo" del país porque fue "debidamente" elegido por el pueblo venezolano.

En pocas horas, los gobiernos de Brasil, Argentina, Ecuador, Chile, Perú y Canadá asumieron esta declaración, pero el autoproclamado Presidente también recibió el apoyo de políticos europeos como el presidente francés Emmanuel Macron, el ministro del Interior italiano Matteo Salvini y el ministro de Asuntos Exteriores alemán del SPD Heiko. Maas. A propuesta de Pedro Sánchez, presidente "socialista" del gobierno de España -la potencia colonial de Venezuela hasta el siglo

XIX-, la UE creía que tenía derecho a amenazar con reconocer al títere de Trump "si no se celebran nuevas elecciones dentro de una semana".

Como en un manual sobre golpes de Estado, nos encontramos ante un golpe de Estado imperialista meticulosamente orquestado que puede desembocar en una intervención militar del imperialismo

estadounidense en Venezuela. Sin embargo, el régimen de Maduro no es independiente de toda potencia imperialista. Como prueba, los Estados de China y Rusia denunciaron inmediatamente la "interferencia de Estados Unidos", revelando que defienden al régimen chavista. Cabe señalar que de los 1,5 millones de barriles de petróleo que se producen diariamente, 700.000 son comprados por multinacionales chinas. Putin y Xi renegocian regularmente la deuda de Venezuela, país en el que el 96% de los ingresos provienen del petróleo.

La razón por la que las manifestaciones contra el gobierno de Maduro y su PSUV pueden ser masivas y estar instrumentalizadas por la reacción es el fracaso de la política nacionalista burguesa practicada bajo el nombre de bolivarismo, chavismo o incluso "socialismo del siglo XXI".

Su fundador, el coronel Hugo Chávez, fue resultado

final de casi diez años de una gravísima crisis económica, política y social que concentró su expresión en el "Caracazo" de febrero de 1989, cuando una revuelta espontánea de multitudes hambrientas barrió el país y fue aplastada sin piedad (3.000 muertos) por el entonces Presidente, Carlos Andrés Pérez, ejecutor de medidas del FMI y, en aquel momento, presidente de la "Internacional Socialista". A la cabeza de una fracción

de las capas medias y bajas de la oficialidad del ejército, intentó remodelar el Estado burgués para que fuera viable, cuando los viejos modos de dominación eran insostenibles. Para ello, el bonaparte surgido del ejército se situó por encima de la burguesía y el proletariado locales, apoyándose en una amplia movilización de masas extremadamente empobrecidas.

El coronel Hugo Chávez intentó aflojar la influencia del imperialismo en Venezuela, pero nunca cuestionó la propiedad privada de los medios de producción ni el capitalismo, ni siquiera en su constitución de 1999. La deuda externa ha sido pagada con absoluta puntualidad, las rentas petroleras han sido monopolizadas por los "amigos" del chavismo, fundamentalmente por los gestores militares de las sociedades estatales y la fracción de la burguesía ligada al ejército.

Sin embargo, la oposición de la fracción proimperialista de la burguesía y la necesidad del régimen de contar con las masas permitieron una serie de medidas sociales en los primeros años del chavismo, que mejoraron las condiciones de vida de los sectores más pobres de la población en muchas regiones y aseguraron una amplia base de apoyo en la población para el coronel Chávez y su movimiento bolivariano.

Un intento de golpe de Estado apoyado por Estados Unidos fracasó en 2002, fundamentalmente porque los trabajadores defendieron al gobierno bolivariano. Tras el fracaso del golpe de Estado, Chávez indultó a la mayoría de los conspiradores pro-imperialistas y disolvió los órganos de poder creados por los trabajadores, principalmente en la industria petrolera.

Los ingresos provenientes de las rentas del petróleo permitieron financiar una serie de reformas que modernizaron el sistema educativo, la sanidad, etc., pero no pusieron en cuestión la base capitalista. Por ello aparecieron una serie de líneas de fractura cuando se hizo evidente que el "socialismo del siglo XXI", proclamado desde arriba, no toleraba la autoorganización de los trabajadores, ni la independencia de las organizaciones obreras. Los sindicatos fueron integrados en el movimiento bolivariano (a través de la UNT) y en el Estado. Los partidos obreros fueron sometidos a la fusión con el

partido nacionalista burgués. Y como en todos los demás estados burgueses, la guardia nacional "bolivariana" ataca a los trabajadores en huelga y a los jóvenes que se manifiestan.

La responsabilidad de la ausencia de un partido obrero revolucionario recae particularmente en las corrientes centristas y reformistas que apoyaron a Chávez. La CI mandelista y más aún la TMI woodista, han desempeñado el papel de hoja de parra para el bonaparte y el nacionalismo burgués. Esta gente defendió a Chávez contra las protestas obreras, obstaculizó la construcción de un partido obrero revolucionario independiente incluso apoyó la creación de un partido único, el PSUV. Hablaban del socialismo venezolano cuando en realidad el Estado burgués estaba intacto y se mantenía el capitalismo.

El descenso del precio del petróleo, el hundimiento de la capacidad de producción (de 3 millones de barriles de petróleo al día en 1999 a 1,5 millones en 2018), las sanciones económicas extranjeras, la mala administración y la corrupción han llevado a un nuevo deterioro del nivel de vida de las masas y a una ola de protestas sociales.

Tras la muerte de Chávez en 2013, le sucedió en Maduro, quien, junto con su esposa, desde 2006, ha instalado a miembros de su familia en puestos clave en el gobierno y las empresas. Como resultado de la crisis económica mundial de 2008, las rentas del petróleo (la energía ha quedado como la única exportación del país) disminuyeron, erosionando una economía frágil bajo la dominación del imperialismo mundial. Al mismo tiempo, las huelgas y manifestaciones han aumentado porque la situación social de los trabajadores y trabajadoras de la ciudad y el campo se ha vuelto cada vez más desastrosa. El régimen ha recurrido cada vez más a medidas represivas. La ausencia de un partido obrero independiente ha alentado el surgimiento de la oposición burguesa, que se dice "popular" y "democrática". Desde 2015, el capitalismo venezolano está hundido en la crisis: hiperinflación (hasta 1.000.000% del valor de la moneda en 2018), un gigantesco mercado negro, desnutrición, resurgimiento de enfermedades como la malaria, delincuencia, éxodo,...

Tres millones de personas han abandonado el país. La fracción compradora de la burguesía, en comandita con el imperialismo estadounidense y sus aliados en la región, explota la desesperación de la población y el debilitamiento de la clase obrera para tomar el poder abiertamente.

Nosotros advertimos a las masas venezolanas contra cualquier ilusión en los cantos de sirena de la burguesía pro-estadounidense. Su toma del poder irá acompañada de la liquidación de lo que queda de las adquisiciones sociales, del debilitamiento de las libertades democráticas y de los ataques contra los trabajadores. La retórica abiertamente antisocialista de Guaidó y sus

partidarios se inscribe en el mismo esquema que también ha surgido con el establecimiento de Bolsonaro en Brasil: el comienzo de una nueva ola de ataques brutales contra el movimiento obrero y la población trabajadora.

¡El movimiento obrero internacional debe impedir toda agresión imperialista contra Venezuela!

Los comunistas internacionalistas rechazan tanto el régimen bonapartista y corrupto del PSUV de Maduro como los proyectos reaccionarios de la burguesía imperialista y sus aliados locales. Pero también nos negamos a hacer concesiones al régimen de Maduro

¡Fuera manos imperialistas de Venezuela!

¡Organización independiente de los obreros, de otros trabajadores y trabajadoras, de los campesinos pobres, de los jóvenes!

¡Construcción de comités (consejos, soviets)! ¡Disolución de las fuerzas represivas y del ejército permanente burgués, armamento de los trabajadores! ¡Creación de milicias obreras!

¡Ocupación de las empresas estatales, expulsión de los gerentes militares y control obrero de la producción!

¡Ocupación y expropiación de las grandes empresas industriales, bancos, medios de comunicación, telecomunicaciones, bajo el control de los trabajadores!

¡Ocupación y expropiación de los grandes latifundios, para su explotación por el proletariado agrícola y el campesinado pobre!

¡Confiscación del dinero, los alimentos y medicamentos acumulados por los traficantes del mercado negro! Distribución por los comités de trabajadores y campesinos entre la población!

¡Por un gobierno obrero y campesino, que expropie los grandes grupos capitalistas!

¡Por una Venezuela socialista dentro de una Federación Socialista de América Latina!

26 de enero de 2019

Corep (Alemania, Austria, Canadá, Francia, Turquía)

IKC (Estado Español)

TML (Brasil)

Tots els moviments polítics burgesos més reaccionaris que apareixen i es desenvolupen pel planeta - des de Trump als EUA, Bolsonaro al Brasil i els partits xenofòbics i feixistes d'Europa, fins al jihadisme i les dictadures islamistes - enfoquen els seus atacs polítics més aberrants contra els drets de les dones. Aquestes, al costat dels treballadors migrants i les minories ètniques i sexuals, conformen el boc expiatori comú que s'ofereix a la «pàtria» per a carregar amb les culpes del capitalisme, que ha convertit cada país en un femer econòmic, social i polític.

Tots els moviments polítics burgesos més reaccionaris enfoquen els seus atacs polítics més aberrants contra els drets de les dones

Per tot el món, les dones han sigut víctimes en major mesura que els homes dels efectes de la crisi, de l'atur, de les retallades socials i de la precarització del treball. I ja partien d'una posició clarament inferior respecte als seus companys homes, quant a la qualitat de les ocupacions i els salaris. Les seues càrregues de treball domèstic continuen sent en general molt superiors als dels homes i no han deixat de ser les principals cuidadores de xiquets, ancians, malalts crònics i discapacitats. Tasques totes elles que haurien de recaure sobre el conjunt de la societat.

En ple segle XXI, milions de dones encara pateixen amputacions genitals, matrimonis forçosos infantils i esclavitud sexual. Les dones treballadores dels països més pobres són les principals víctimes del tràfic de persones per a l'explotació sexual i aquesta és un negoci de creixement exponencial en tots els països, especialment en els més rics.

Les dones treballadores dels països més pobres són les principals víctimes del tràfic de persones

La dominació masclista en l'àmbit personal, laboral i social, la violència física i psicològica contra les dones, la cosificació dels seus cossos o la concepció de les seues persones com a animals reproductius, no solament no desapareixen, sinó que troben suport ideològic en les religions i en els nous corrents polítics reaccionaris que s'estenen i que, quan governen, tenen per objectiu prioritari multiplicar al màxim l'explotació i arrasar les adquisicions i drets conquistats per les treballadores i treballadors.

La dominació masclista no solament no desapareix, sinó que troba suport ideològic en les religions i en els nous corrents polítics reaccionaris

Les religions patriarcals, la ideologia misògina i masclista – igual que la xenofòbia, el racisme o l'homofòbia - han sigut usades per la classe capitalista, des que existeix, com un potent instrument de divisió en el si de les classes treballadores. Divisió que permet disposar d'una gran massa de treballadores educades per a la submissió i a preu de saldo. Per això, l'opressió sobre la dona, especialment sobre la treballadora, no desapareix i només s'esmoreeix allí on s'han desenvolupat grans lluites socials pel seu alliberament...i la burgesia no ha aconseguit revertir les seues victòries.

El dret a l'avortament lliure i gratuït, per exemple, va ser instaurat per primera vegada en la història per la revolució russa. S'han necessitat moltes dècades de lluites incessants per aconseguir l'actual nombre de països on l'avortament ha deixat de ser delictu. Però hui aquest dret està posat en qüestió en quasi tots ells.

S'han necessitat moltes dècades de lluites incessants per aconseguir l'actual nombre de països on l'avortament ha deixat de ser delictu

Els cristians-feixistes amenacen constantment als metges a Irlanda i els EUA. Trump als Estats Units, el PP i VOX a Espanya, els governs del Brasil, Polònia, Hongria, Àustria, entre altres, tenen en la seua agenda la voluntat d'eliminar-lo. No obstant això, les victòries de les dones d'Espanya en 2014 i de Polònia en 2016, obligant els seus respectius governs a retirar les lleis anti-avortament, van anunciar una nova ona d'importants mobilitzacions en nombrosos països, que va assolir un punt àlgid el passat 8 de març de 2018, i que pot repetir-se, fins i tot superior, en 2019.

les victòries de les dones d'Espanya en 2014 i de Polònia en 2016, obligant els seus respectius governs a retirar les lleis anti-avortament

Amb dos epicentres, un a l'Argentina i un altre a Espanya, les mobilitzacions actuals tenen com a autèntica novetat haver començat a trencar, parcialment, la cotilla descomposta del feminisme burgès i petit-burgès que ha dominat, fins a l'asfíxia i durant dècades, el camp de la defensa de l'alliberament de la dona. El procés s'està basant en l'organització per múltiples tipus d'associacions, d'assemblees obertes, normalment de barri, que en tots dos països han arribat a tindre arrels molt extenses entre les dones treballadores joves. D'aquesta manera, en les mobilitzacions s'han obert pas naturalment les reivindicacions específiques de la dona obrera, de les migrants, de les minories ètniques i les que afecten el conjunt de la classe obrera enfront dels seus explotadors. Un "feminisme classista", com se li està dient, es desenvolupa prenent com a suport, almenys a Espanya, alguns sindicats obrers minoritaris (CGT, CNT, COS, etc.). La lluita de classes es desenvolupa, per fi, dins del feminisme, i la incorporació de les dones treballadores amb les seues reivindicacions massifica les mobilitzacions. No obstant això, en absència d'alguna organització autènticament revolucionària que plantege un programa coherent, els objectius i mètodes que s'aproven no deixen de ser a vegades contradictoris i quasi sempre molt confusos i xopats de la ideologia

dominant centrada en l'àmbit personal, punitivista i assistencialista, tan característica del feminisme petit-burgès i burgès nord-americà.

els objectius i mètodes estan xopats de la ideologia dominant centrada en l'àmbit personal, punitivista i assistencialista

A l'Estat Espanyol, la coordinació del moviment, reunida a València a primers de febrer, ha cridat a la "vaga general feminista", en realitat una jornada de vaga sense cap objectiu concret que arrancar a patrons o govern. Els corrents "sororistes" que practiquen la guerra de sexes criden a participar només a les dones, però els corrents "classistes" criden a incorporar-se a la vaga a tots dos sexes, en una lluita solidària i comuna encapçalada, és clar, per les treballadores. Aquests corrents són les que criden a les organitzacions de masses de la classe obrera a prendre com a pròpies les reivindicacions de les treballadores.

Els corrents "sororistes" que practiquen la guerra de sexes criden a participar només a les dones, però els corrents "classistes" criden a incorporar-se a la vaga a tots dos sexes

Nosaltres considerem que és una obligació i una necessitat que tota la classe obrera i totes les seues organitzacions es comprometin activament amb la defensa de la llibertat i igualtat de la dona en tots els terrenys, en la defensa del seu dret al control de la seua vida, el seu cos i la seua capacitat reproductora i en la defensa de totes les reivindicacions específiques com a treballadores especialment explotades i sotmeses.

la defensa de la llibertat i igualtat de la dona en tots els terrenys, en la defensa del seu dret al control de la seua vida, el seu cos i la seua capacitat reproductora

Considerem també que només una visió programàtica global que incorpore l'objectiu d'acabar definitivament amb la societat de classes, que és la base de tota opressió, pot donar a la lluita per l'alliberament de la dona i per les reivindicacions de la dona treballadora l'enfocament que la unifique com a part integrant de l'alliberament definitiu de tota la classe obrera.

Amb Rosa Luxemburg, Clara Zetkin i Aleksandra Kollontai: pas a les dones treballadores!

- Contra tota mena de discriminació i opressió exercida contra les dones.
- Pel repartiment del treball entre totes i tots, amb reducció de la jornada i sense reducció salarial, fins a acabar amb l'atur.
- Contra el treball precari i per la igualtat salarial real entre homes i dones.
- Salariis, pensions i subsidis que permetan una vida digna per a totes les treballadores i els treballadors.
- Serveis públics suficients, gratuïts i de qualitat per a la cura de xiquets, malalts i dependents.
- Per un habitatge digne per a totes les treballadores i treballadors.
- Per una escola pública universal, laica, gratuïta i coeducadora. Per l'eliminació immediata de la religió a l'escola i contra el finançament públic de l'escola privada.
- Per una educació sexual científica centrada en l'amor i el respecte de la llibertat sexual pròpia i dels altres, independentment de l'opció triada.
- Contra tota mena de finançament directe o indirecte a cap confessió religiosa.
- Pels anticonceptius i l'avortament lliures i gratuïts a càrrec de la sanitat pública. Per la defensa de la sanitat pública, universal, gratuïta i laica. Pel respecte i tractament mèdic adequat de les patologies específiques de la biologia femenina i de les malalties feminitzades.
- Contra la cosificació i mercantilització de la dona. Per la prohibició i persecució del proxenetisme.
- Per la prohibició dels "ventres de lloguer".
- Pel dret a migrar lliurement i amb seguretat per a totes les treballadores, treballadors i joves en formació. A baix tots els murs i les fronteres!
- Contra la justícia masclista i els linxaments mediàtics de tota mena. Depuració de tots els jutges reaccionaris. Per una autèntica justícia democràtica no sexista on els jutges i jutgesses siguin elegibles i revocables pels consells de treballadors i treballadores.
- Per un govern de les treballadores i treballadors cap a una societat sense classes, sense explotació i sense opressió. Pel socialisme.

CoReP - *Col·lectiu Revolució Permanent*
(Alemanya, Àustria, Canadà, França, Turquia)

IKC - *Internaciema Kolektivista Cirklo*
(Estat Espanyol)

TML - *Tendência Marxista-Leninista*
(Brasil)

FT-VP - *Fração Trotskista - Vanguarda Proletária*
(Brasil)

Revistes anteriors

Kreta cirklo no. 1 Primavera 2018

<http://www.ikcirklo.org/erojn/revista/no1-2018-primavera/>

Kreta cirklo no. 2 Tardor 2018

<http://www.ikcirklo.org/erojn/revista/no2-2018-tardor/>

18 de noviembre de 1920

Fuente: Colección de legislación y órdenes del gobierno para 1920. Gestión de los asuntos del Consejo de Comisarios del Pueblo de la URSS, Moscú, 1943, página 681.

(Versión al castellano de Daniel Gaido)

En 1920 el gobierno revolucionario de los soviets fue el primero de la historia en legalizar el aborto, el cual implantó libre y gratuito. En 1936, en medio de toda una ola represiva y contrarrevolucionaria de la burocracia estalinista, el aborto volvió a prohibirse en la URSS.

Durante las últimas décadas, el número de mujeres que recurren a la interrupción artificial del embarazo ha crecido tanto en Occidente como en este país. La legislación de todos los países combate este mal mediante el castigo de la mujer que decide practicarse un aborto y del médico que lo practica. Sin arrojar resultados favorables, este método de lucha contra el aborto ha impulsado la práctica de abortos clandestinos y ha hecho de las mujeres víctimas de charlatanes mercenarios y a menudo ignorantes, que hacen una profesión de las operaciones secretas. Como resultado, hasta el 50 por ciento de estas mujeres desarrollan infecciones en el transcurso de la operación, y hasta el 4 por ciento de ellas mueren.

El Gobierno obrero y campesino es consciente de este grave mal a la comunidad. Combate este mal por la propaganda contra los abortos entre las mujeres trabajadoras. Al trabajar por el socialismo y la introducción de la protección de la maternidad y la infancia en gran escala, se siente seguro de lograr la desaparición gradual de este mal. Pero en la medida en que las supervivencias morales del pasado y las difíciles condiciones económicas de la actualidad todavía obligan a muchas mujeres a recurrir a esta operación, los Comisariados del Pueblo de Salud y de Justicia, deseosos de proteger la salud de las mujeres, y teniendo en cuenta que el método de la represión en este campo ha fracasado por completo en lograr este objetivo, han decidido:

- 1.- Permitir que este tipo de operaciones se practique libremente y sin ningún cargo en los hospitales soviéticos, donde las condiciones necesarias para minimizar el daño de la operación estén aseguradas.
- 2.- Prohibir absolutamente a cualquiera que no sea un médico llevar a cabo esta operación.
- 3.- Cualquier enfermera o partera que fuera encontrada culpable de realizar una operación de este tipo será privada del derecho a la práctica y juzgada por un tribunal popular.
- 4.- Un doctor que lleve a cabo un aborto en su práctica privada confines mercenarios será llamado a rendir cuentas ante un tribunal popular.

Comisario del Pueblo de Salud

N. Semashko

Comisario del Pueblo de Justicia

Kurskii

Publicado en el n° 259 del Izvestia del Comité Ejecutivo Central de los Soviets del 18 de noviembre de 1920.